

Mihail VAKULOVSKI - O sută cincizeci de mii de peluze (Diana Iepure)

TATUAJE

Mihail VAKULOVSKI

O sută cincizeci de mii de peluze

Poezia n-a fost niciodată profitabilă, nu degeaba în popor „poezie” rimează cu „sărăcie”, dar pe

vremurile de criză pe care le tranzităm e tot mai greu să publici o carte de poezie. Așa că poeții recurg la ce le rămîne – exploatează internetul și, uneori, dacă vrei ceva palpabil, totuși, și ai și noroc, poți să-ți publici manuscrisul ca supliment în vreo revistă. Așa a apărut noua carte a Dianei Iepure, „O sută cincizeci de mii de peluze” - ca supliment al revistei „Stare de Urgență”. Susțin din start că e o carte faină, care ar merita publicată și între două coperte, și cred că se va întâmpla asta. Din păcate Diana Iepure își începe cartea cu un poem textualist, textualism care i-o trage existențialismului, îi sugerează sîngele, îi înăbușă mișcarea, acțiunea, viața, dar își revine imediat chiar din cel de-al doilea poem, apoi urmează cîteva poezii naive pe modelul picturii naive, apoi moldovenismele & sovietismele sînt înlocuite cu muntenisme, ceea

ce pare nefiresc la început, dar poemul „Eticheta” dă o nouă perspectivă cărții și lecturii ei, îți dai seama că ceea ce ai citit până aici a fost doar o etapă, iar odată ajuns la „Eticheta” cu „familia nouă”, „un copil nou”, o viață nouă, îți dai seama că trecutul rămîne trecut și punctum și în poezie, nu doar în viață. La Diana Iepure foarte importantă e relația eului liric cu celălalt, fie el „superior” – mama, tata, sau „inferior” (cum e Vic, de exemplu), dar la fel de importante sînt și simbolurile, foarte puternice – rochia de mireasă a mamei, ostrovul de jucării, dar și metaforele, cum ar fi, de exemplu, pernele făcute din cămășile tatălui. Poeme-chipuri, ca și la Stoian G. Bogdan, chipul Feliciei, al Vicăi, Borea tractoristul, prietenul snob, Nananica, Dochîța, Gasița, Rozeta, Nina, poetul Leopold, care seamănă cu Vsevolod Ciornei, care Dianei Iepure nu-i plăcea, dar mie-mi place, poet care scria la „Săptămîna” chișinăuiană, care Dianei Iepure nu-i plăcea, iar mie-mi plăcea. Multe fețe, oameni – vii sau morți – care se deosebesc totuși de cei din peluze, care urmăresc acțiunea, pentru că personajele Dianei Iepure sînt active, în teren, în mijlocul evenimentelor sau imediat după acțiune. Oricum, eul poetic, care se află în tren, îi invită mereu la joc, e un joc interactiv, modern, un joc de-a viața și de-a moartea, însă nu pe viață și pe moarte, nu... Diana Iepure e o poetă matură și completă, textele ei sînt bine scrise și bine controlate, iar cartea este unitară și adună și formează o lume proprie, ceea ce e foarte important pentru un poet, o lume contradictorie cu titlul cărții, așa cum fetița din sat „își inventa nume lungi, melodioase”. Un experiment interesant, cu rădăcini adînci în .md, care mă face curios în legătură cu următorul proiect al Dianei Iepure. Sincer, aș prefera să urmeze o carte îmbrăcată în straie moderne, actuale, fără port tradițional sau regional, dar depinde doar de cel din teren/scenă ce etichetă își va alege, că eticheta lipită de criticii literari chiar nu mai contează.

Diana Iepure, „O sută cincizeci de mii de peluze”, Supliment Stare de Urgență, 2009